

hovedet aldrig nøjeregnende med Midlerne, naar det galdt om at tilfredsstille en Lyst eller blot et Lune. Hun, hvem Faderen havde kaldt »Normalbarnet«, fordi hun (i Modsætning til Jakobe) altid havde blomstret som selve Sundheden og aldrig lod sig bringe ud af sin Sindsligevægt eller mistede sit gode Humør, havde altid haft en unaturlig Fornøjelse af paa underfundig Maade at anstifte Ulykker. Allerede paa Skolebænken havde det moret hende at bringe sine Kammerater i Fortræd, og hun var neppe bleven voksen og havde faaet lidt runde Former, før hun drev det som en Slags Sport at sætte Splid mellem Forlovede ved at vække den kvindelige Skinsyge. Og denne Skadeglæde kunde blive saa meget mere ondartet, som hun i sin Fantasiløshed sjelden selv anede Omfanget af den Fortræd, hun voldte. Som et Barn, der i halvt uskyldig Lyst river Benene af et Insekt eller sætter Ild paa Naboens Hus for at se Luerne slaa ud af Taget, kunde hun bag efter blive helt forskrækket over den anrettede Ødelæggelse.

Det var nu imidlertid igen gaaet hende, som det plejede at gaa, naar hun var ene sammen med Per: hun var alligevel ikke rigtig modig overfor ham. Erindringen om, at han af alle Mænd var den, der vistnok havde været nærmest ved at faa Herredømme over hende, gjorde hendes Holdning usikker, — især efter at han